

## Arrest

**nr. 53 052 van 14 december 2010**  
**in de zaak RvV X / II**

**In zake:** X

**Gekozen woonplaats:** X

**tegen:**

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.**

### **DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,**

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 7 oktober 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 2 september 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 oktober 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 november 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. MICHOLT, die loco advocaat V. VEREECKE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

### **WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:**

#### **1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak**

De verzoekende partij verklaart de Iraakse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 13 juli 1980.

Op 13 september 2006 vraagt de verzoekende partij de Belgische overheid om de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling. Op 5 november 2007 neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen voormelde beslissing van 5 november 2007 dient verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Op 8 mei 2008 bevestigt de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij arrest nr. 11 020.

Op 11 juli 2008 dient verzoeker een tweede asielaanvraag in. Op 30 juli 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid een beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag. Tegen deze beslissing dient de verzoekende partij een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest van 27 november 2008 met nummer 19 355 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dit beroep.

Op 31 oktober 2008 dient de verzoekende partij een derde asielaanvraag in. Op 1 december 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid een beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

Op 5 november 2008 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 4 februari 2009 dient de verzoekende partij een vierde asielaanvraag in. Op 17 februari 2009 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid een beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

Op 10 maart 2009 dient de verzoekende partij een vijfde asielaanvraag in. Op 16 april 2009 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid een beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

Op 5 mei 2009 wordt aan de verzoekende partij het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

Op 29 juli 2009 dient de verzoekende partij een actualisatie van haar aanvraag om machtiging tot verblijf van 5 november 2008 in. Op 2 september 2010 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de aanvraag van de verzoekende partij ontvankelijk doch ongegrond. Dit is de bestreden beslissing, als volgt gemotiveerd:

“(A. T., F.) (...)

*in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.*

*Redenen:*

*Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werd deze instructie door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathélet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder genoemde instructie, te blijven toepassen.*

*Betrokkene beroept zich op het criterium 2.8B van de vernietigde instructie van 19.07.2009. Betrokkene legt hiervoor een belofte van tewerkstelling voor, opgesteld op 22.07.2009 door S. A. (...) van Boetieks A. (...)bvba. Om op dit criterium aanspraak te kunnen maken, moet evenwel een behoorlijk ingevuld arbeidscontract worden voorgelegd. De belofte tot tewerkstelling die betrokkene heeft toegevoegd aan zijn regularisatieaanvraag kan dan ook niet in betrokkenes voordeel worden weerhouden aangezien dit geen arbeidscontract is.*

*Het feit dat betrokkene sinds september 2006 in België verblijft, zich de Belgische gebruiken probeert eigen te maken, sociale banden heeft opgebouwd en hiervan getuigenverklaringen voorlegt, Nederlands zou spreken en hiertoe verschillende cursussen heeft gevolgd, een attest van inburgering voorlegt, werkwilleg is, in het verleden gewerkt heeft en hiervan loonbrieven voorlegt, gebruik maakt van het openbaar vervoer en in het bezit is van een bankrekening, een SIS-kaart en lidkaarten van het ACV en een fitnessclub, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elemen-*

ten aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009.

Bovendien is na grondig onderzoek van zijn dossier gebleken dat betrokkene zich schuldig heeft gemaakt aan misdrijven tegen de menselijkheid zoals bepaald in artikel 7 van het Statuut van Rome inzake het Internationaal Strafgerechtshof van 17 juli 1998. Op 29.11.2007 kwam het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen tot volgende conclusie inzake de asielaanvraag die betrokkene indiende op 13.09.2006: "... dat u zich door uw concrete activiteiten medeschuldig heeft gemaakt aan ernstige schendingen van de mensenrechten van honderden Iraakse burgers. Door uw rechtstreekse deelname aan ondermeer nachtelijke arrestaties van burgers die er, vaak onterecht, van werden verdacht de veiligheid van de Iraakse staat in het gevaar te brengen, faciliteerde u en leverde u een substantiële bijdrage tot de mishandeling van een aanzienlijk aantal burgers." Om bovenvermelde redenen dient u te worden uitgesloten van bescherming onder de Vluchtelingenconventie in de zin van art. 1, par. F (a) van de Conventie van Genève en komt u evenmin in aanmerking voor het statuut van subsidiaire bescherming." Aangezien betrokkene zich schuldig maakte aan misdrijven tegen de menselijkheid, kan hem onder geen enkel beding een gunstige regeling worden toegestaan. Wat betreft het aangehaalde argument dat inzake betrokkene geen veroordelingen in België geregistreerd zijn en dat hij geen actueel gevaar vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid, dient te worden opgemerkt dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat de aanvraag dd. 05.11.2008 ontvankelijk wordt verklaard omwille van het feit dat de aanvraag werd geactualiseerd tijdens de periode van 15.09.2009 tot 15.12.2009, zoals voorzien in de vernietigde instructies van 19.07.2009.

De elementen die worden aangehaald in de ontvankelijkheid – het feit dat betrokkene in Irak nooit strafrechtelijke feiten gepleegd zou hebben, de onmogelijkheid om naar het land van herkomst terug te keren, de mogelijke schending van art. 3 EVRM, de onmogelijkheid om zich naar Syrië of Jordanië te begeven wegens een gebrek aan een verblijfsvergunning voor die landen en de onmogelijkheid om het contact tussen betrokkene en zijn raadvrouw voort te zetten bij een gedwongen terugkeer – worden dan ook niet aanvaard als zijnde buitengewone omstandigheden en hebben tevens niet geleid tot de ontvankelijkheid van de aanvraag.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn eerste asielaanvraag, die hij indiende op 13.09.2006, werd afgesloten op 09.05.2008 met de beslissing 'weigering vluchtelingenstatus – weigering subsidiaire bescherming' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, hem aangetekend via de post betekend op 12.06.2008. Op 11.07.2008 diende betrokkene een tweede asielaanvraag in die op 30.07.2008 werd afgesloten met een beslissing tot weigering van in overwegingname door de Dienst Vreemdelingenzaken, hem diezelfde dag betekend. Op 31.10.2008 diende betrokkene een derde asielaanvraag in die op 01.12.2008 werd afgesloten met een beslissing tot weigering van in overwegingname door de Dienst Vreemdelingenzaken, hem diezelfde dag betekend. Op 04.02.2009 diende betrokkene een vierde asielaanvraag in die op 17.02.2009 werd afgesloten met een beslissing tot weigering van in overwegingname door de Dienst Vreemdelingenzaken, hem diezelfde dag betekend. Op 10.03.2009 diende betrokkene een vijfde asielaanvraag in die op 16.04.2009 werd afgesloten met een beslissing tot weigering van in overwegingname door de Dienst Vreemdelingenzaken, hem diezelfde dag betekend.

Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België. De duur van de procedure – respectievelijk 1 jaar en acht maanden, 20 dagen, 1 maand, 14 dagen en 1 maand en 7 dagen – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden."

## 2. Over de rechtspleging

De procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn vooralsnog kosteloos, zodat geen standpunt dient ingenomen te worden inzake de kosten van het geding.

## 3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van "artikel 8 Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4

november 1950 (B.S. 19 augustus 1955), 27, 28 en 29 van het Verdrag inzake de rechten van het kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 (B.S. 17 januari 1992) juncto artikel 2 en 3 Wet Motiveringsplicht bestuurshandelingen, de motiveringsplicht en het redelijkheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur." In het middel zelf voert de verzoekende partij de schending van het rechtszekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel aan.

3.1.1. In een eerste onderdeel van het middel stelt de verzoekende partij:

*"De bestreden beslissing verklaart uitdrukkelijk toepassing te maken van de instructie van 19 juli 2010. Hoewel de instructie van 19 juli 2010 werd vernietigd door de Raad van State, verzet niets er zich tegen dat de administratieve overheid vrijwillig toepassing van de vernietigde instructie. In voorkomend geval dient de beslissing dan ook de bepalingen van de instructie, waarvan zij zelf verklaart deze toe te passen, na te leven (zie ondermeer RvV nr. 47.775 van 3 september 2010).*

*In de aanvraag van 5 november 2008 wordt een verblijfsmachtiging gevraagd wijzende op de integratie-inspanningen van verzoeker en bereidheid én perspectief op tewerkstelling. Nopens de aangehaalde integratie-inspanningen stelt de bestreden beslissing:*

*"Het feit dat betrokkene sinds september 2006 in België verblijft, zich de Belgische gebruiken probeert eigen te maken, sociale banden heeft opgebouwd en hiervan getuigenverklaringen voorlegt, Nederlands zou spreken en hiertoe verschillende cursussen heeft gevolgd, een attest van inburgering voorlegt, werkwilbig is, in het verleden gewerkt heeft en hiervan loonbrieven voorlegt, gebruik maakt van het openbaar vervoer en in het bezit is van een bankrekening, een SIS-kaart en lidkaarten van het ACV en een fitness club, kan niet weerhouden worden als een grond van regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructie dd. 19.07.2009.*

*In de bestreden beslissing wordt akte genomen van de aangevoerde integratie-inspanningen, waarvan de echtheid niet wordt betwijfeld. De bestreden beslissing stelt echter dat de voorwaarden van de instructie van 19.07.2009 niet vervuld zijn en de instructie geen verblijfsmachtiging voorziet louter op grond van "integratie-inspanningen". Daarom kan de integratie niet weerhouden worden als een grond van regularisatie.*

*Het onderzoek omtrent de gegrondheid van de aanvraag wordt vernaauwd tot een onderzoek nopens de criteria vermeld in de instructie van 19 juli 2009.*

*Met deze overweging gaat de bestreden beslissing veel verder dan te zeggen dat de integratie-inspanningen van betrokkene in concreto niet volstaan om de verblijfsmachtiging toe te staan. In dit geval zou de afwijzing vallen binnen de ruime appreciatiebevoegdheid van de administratie en enkel kunnen vernietigd worden ingeval van onredelijkheid.*

*De bestreden beslissing wijst de integratie echter af, zeggende dat dit niet voorzien is in de instructie dd. 19.07.2009. Hiermee stelt de beslissing impliciet doch zeker, dat verzoeker enkel kan genieten van verblijfsmachtiging voorzover hij voldoet aan criteria 2.8A en/of 2.8B.*

*Door bij wijze van algemene regel te stellen dat de integratie van verzoeker niet kan weerhouden worden als grond van regularisatie, aangezien dit niet volstaat op grond van de instructie van 19.07.2009, schendt de beslissing de motiveringsplicht, de rechtzekerheidsplicht en het vertrouwensbeginsel.*

*De bestreden beslissing gaat er aan voorbij dat de instructie opgevat werd als een verduidelijking van een aantal gevallen die volgens de Minister in aanmerking kwamen voor toekenning van een verblijfsmachtiging.*

*Op geen enkele wijze kan de instructie van 19 juli 2010 worden toegepast worden als een beperking van de discretionaire bevoegdheid van de Minister om een verblijfsaanvraag in toepassing van artikel 9bis Vw. te beoordelen (m.n. door enkel nog machtiging te verlenen voor zover de instructie wordt nageleefd).*

*Kortom, de loutere omstandigheid dat een aanvraag één of meerdere criteria vermeld in de instructie niet vervuld, volstaat op zich niet om de aanvraag af te wijzen en ontslaat de Minister niet van de verplichting om de aanvraag te onderzoeken in het licht van andere aangevoerde argumenten.*

*Dit blijkt trouwens ook uit de instructie zelf, waar vermeld staat onder punt 2 Bepaalde prangende humanitaire situaties:*

*"Als basisprincipe kan gesteld worden dat er sprake is van een prangende humanitaire situatie indien een verwijdering van de aanvrager in strijd zou zijn met de internationale mensenrechtenverdragen, in het bijzonder het Internationaal Kinderrechtenverdrag en het EVRM.*

*Volgende situaties worden beschouwd als prangende humanitaire situaties. Deze opsomming neemt de discretionaire macht die de Minister of zijn gemachtigde bezit niet weg om andere gevallen dan deze die hieronder worden opgesomd te beschouwen als zijnde prangende humanitaire situaties (...)"*

*Dit blijkt trouwens uit talrijke beslissing van de Administratie, waarin uitdrukkelijk werd erkend dat integratieinspanning wél een reden tot gegrondheid van de verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9bis Vw. kan uitmaken. Verzoekster voegt ter informatie een aantal beslissingen van de vreemdelingen-administratie waarbij een aanvraag tot verblijfsmachtiging onontvankelijk wordt verklaard zeggende dat integratie geen buitengewone omstandigheid uitmaakt, maar wél een element op grond waarvan een verblijfsmachtiging gegrond kan worden verklaard (zie voorbeeldbeslissingen in het stukkenbundel).*

*Minstens schendt men het vertrouwensbeginsel door in huidige beslissing te stellen dat integratie-inspanningen niet in aanmerking komen.*

*De administratie had kunnen oordelen dat de integratieelementen in hoofde van verzoeker zoals aangevoerd en gestaafd in haar aanvraag van 8 november 2008 en aangevuld in het schrijven van 15 januari 2010, in dit geval niet volstonden, mits de nodig motivering, doch kan niet zondermeer op algemene wijze stellen dat integratie niet in aanmerking komt voor regularisatie.*

*Er wordt niet op concrete wijze gemotiveerd, waarom in voorliggend geval, de integratieinspanning niet weerhouden kunnen worden als grond voor regularisatie.*

*Hierdoor wordt de motiveringsplicht geschonden.”*

3.1.2. Vooreerst stelt de verwerende partij vast dat de verzoekende partij in de toelichting van het enig middel in gebreke blijft in te gaan op de door haar opgeworpen schendingen van artikel 8 van het Europees Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM) en de artikelen 27, 28 en 29 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag). Bij gebreke van een weergave in de toelichting van het middel van de wijze waarop de door de verzoekende partij vermelde rechtsregels zouden zijn geschonden, kan de verwerende partij zich desbetreffend niet met kennis van zaken verdedigen. De verwerende partij vervolgt dat ze bij lezing van de toelichting van het middel vaststelt dat de verzoekende partij daarin inhoudelijke kritiek levert en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing. Voorts stelt de verwerende partij dat de beschouwing van de verzoekende partij als zou de bestreden beslissing enkel verwijzen naar de instructie en niet naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet correct is. De bestreden beslissing verwijst uitdrukkelijk naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en is dus wel degelijk in toepassing van dit artikel genomen.

De verwerende partij stelt dat:

*“Verzoekers beschouwing als zou de bestreden beslissing enkel verwijzen naar de instructie en niet naar art. 9bis van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 is dus niet correct. De bestreden beslissing verwijst uitdrukkelijk naar art. 9bis van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 en is wel degelijk in toepassing van dit artikel genomen.*

*De instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet, sommen de concrete situaties op waarin de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid in het kader van zijn discretionaire bevoegdheid een machtiging tot verblijf in toepassing van art. 9bis van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 kan toestaan.*

*Aldus kunnen de instructies van 19 juli 2009 en art. 9bis van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 niet los van elkaar worden gezien, nu de instructies een verduidelijking inhouden van art. 9bis van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.*

*Terwijl, de Dienst Vreemdelingenzaken, zoals algemeen bekend, zich heeft geëngageerd om de richtlijn van de staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid, in het kader van zijn discretionaire bevoegdheid, te blijven toepassen, hetgeen net ten gunste is van de vreemdelingen die een aanvraag om machtiging tot verblijf hebben ingediend in toepassing van deze instructies.*

*Uit de uitvoerige motieven bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde door verzoeker aangebrachte elementen heeft beoordeeld, dit in het licht van artikel 9bis én inachtgenomen de regularisatie-instructies, waarop verzoeker zich ook heeft beroepen.*

*De verwerende partij benadrukt dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid bij de beoordeling van de vraag of aan verzoeker een machtiging tot verblijf kan worden toegekend, over een ruime appreciatiebevoegdheid beschikt.*

*Aangezien uit de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat alle door verzoeker aangevoerde elementen werden onderzocht en beoordeeld, en verzoeker niet verduidelijkt ‘in het licht van welke andere*

aangevoerde argumenten de aanvraag had moeten worden onderzocht — nu immers alle argumenten daadwerkelijk werden onderzocht — kunnen zijn beschouwingen geenszins worden aangenomen. Het is overigens aan de Minister of zijn gemachtigde om de discretionaire beoordeling te doen, en niet aan verzoeker om te bepalen hoever deze discretionaire bevoegdheid reikt. Het is de verwerende partij onduidelijk hoe de Minister of zijn gemachtigde zijn eigen appreciatiebevoegdheid zou kunnen 'beperken'. De discretionaire appreciatiebevoegdheid werd toegepast, maar tot hoever deze wordt toegepast, dat bepaalt de Minister of zijn gemachtigde uiteraard zelf, en zulks is niet aan verzoeker. Verzoeker maakt een schending van voornoemd artikel 9bis op geen enkele wijze aannemelijk. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent overigens ter zake een marginale toetsingsbevoegdheid uit en is niet bevoegd zijn beoordeling van de feiten in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. R.v.St., nr. 101.624 van 7 december 2001). Er dient dan ook te worden besloten dat de bestreden beslissing ten genoegen van recht met draagkrachtige motieven, die de bestreden beslissing inhoudelijk ondersteunen, is omkleed. Verzoeker kan niet dienstig anders voorhouden. Er werd afdoende gemotiveerd dat de elementen van integratie niet kunnen worden weerhouden. In zoverre verzoeker nog voorhoudt dat had moeten worden gemotiveerd waarom de 'integratie-inspanning niet wordt weerhouden' laat de verwerende partij nog gelden dat de gemachtigde uiteraard niet gehouden is om de motieven van zijn motieven te vermelden: 'De motiveringsplicht houdt niet in dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing het waarom' ervan dient te vermelden' (R.v.St., nr. 165.918 dd. 13.12.2006). De verwerende partij besluit dan ook dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat verzoekers aanvraag ongegrond diende te worden verklaard. De gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de terzake toepasselijke rechtsregels, het redelijkheids- en vertrouwensbeginsel inclus. Zoals hoger reeds uitvoerig werd toegelicht, heeft de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid artikel 9bis op correcte wijze en conform zijn discretionaire appreciatiebevoegdheid toegepast. Er valt dan ook niet in te zien hoe het vertrouwensbeginsel kan zijn geschonden door de bestreden beslissing. Verzoekers beschouwingen dienomtrent slaan nergens op. Het is uiteraard niet omdat de verwerende partij in beslissingen nopens de onontvankelijkheid van de aanvraag meldt dat elementen van integratie de beoordeling van de grond betreffen (hetgeen uiteraard correct is), dat elke vreemdeling die elementen van integratie aanbrengt, een beslissing tot gegrondheid van zijn aanvraag zou moeten bekomen. Zulks zou een miskennis zijn van de appreciatiebevoegdheid van de gemachtigde, en het komt niet aan verzoeker toe te bepalen hoever deze appreciatiebevoegdheid reikt, zoals hoger reeds werd toegelicht. De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van de beginselen waarvan verzoeker de schending aanvoert. De verwerende partij is de mening toegedaan dat het eerste onderdeel van verzoekers enig middel niet ernstig is."

3.1.3. Waar de verzoekende partij de schending van artikel 8 EVRM en van de artikelen 27, 28 en 29 van het Kinderrechtenverdrag in de hoofding van haar middel aanvoert, merkt de Raad op dat de Raad van State heeft geoordeeld dat het louter verwijzen naar een aantal grondwettelijke en internationaal-rechtelijke bepalingen of die enkel citeren, en zich bovendien beperken tot een aantal algemene beschouwingen zonder die op enigerlei wijze te betrekken op de bestreden beslissing, geen ontvankelijk middel uitmaakt (RvS 3 november 1997, nr. 69 314). Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135 618). Het komt de Raad niet toe te raden naar de wijze waarop een rechtsregel geschonden is. De verzoekende partij beperkt zich in het verzoekschrift tot het aanhalen van de schending van artikel 8 EVRM en van de artikelen 27, 28 en 29 van het Kinderrechtenverdrag. Deze handelwijze voldoet niet aan de voornoemde vereiste dat, om van een middel te spreken, de wijze moet worden omschreven waarop de aangevoerde rechtsregel is geschonden door de bestreden beslissing. De exceptie van de verwerende partij is gegrond. Dit onderdeel van het middel is onontvankelijk.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en naar de redenen waarom de aanvraag van de verzoekende partij ongegrond verklaard werd.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105 103).

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het enig middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst erop dat hij niet bevoegd is om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101 624).

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet bepaalt als algemene regel dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Luidens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan, in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, het hem evenwel worden toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Hieruit volgt dat enkel wanneer er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis, houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verwerven van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

In casu werden de buitengewone omstandigheden weerhouden, daargelaten de vraag of de redenen waarom de aanvraag ontvankelijk verklaard werd wettig zijn, maar werd de aanvraag ongegrond verklaard.

De Raad wijst erop dat de gemachtigde van de staatssecretaris van Migratie- en asielbeleid in het kader van de beoordeling van een aanvraag die overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werd ingediend een zeer ruime appreciatiebevoegdheid heeft (RvS 31 januari 2001, nr. 92 888).

In casu diende de verzoekende partij op 5 november 2008 een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Als redenen waarom de verzoekende partij tot verblijf gemachtigd diende te worden verwees ze naar haar integratie en zette zij haar integratie uiteen. Op 29 juli 2009 actualiseerde de verzoekende partij haar aanvraag en stelde zij: *"(...) komt het verantwoord voor om uw diensten te verzoeken om de hangende aanvraag tot verblijfsmachtiging, te beoordelen in*

het licht van de nieuwe instructies.” De verzoekende partij vroeg aan de verwerende partij om toepassing te maken van de criteria 2.8.B van de instructies van 19 juli 2009.

In casu heeft de verwerende partij, gebruik makend van haar ruime discretionaire bevoegdheid, de aangehaalde argumenten beoordeeld, rekening houdende met de criteria zoals bepaald werd in de instructies van 19 juli 2009 daar de verzoekende partij in haar brief van 29 juli 2009 om machtiging tot verblijf zelf uitdrukkelijk de toepassing heeft gevraagd van de criteria zoals bepaald in de instructies van 19 juli 2009. Ter zake merkt de Raad op dat uit het schrijven *“In navolging van de nieuwe instructies m.b.t. de toepassing van het oude artikel 9,3 en het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, komt het verantwoord voor om uw diensten te verzoeken om de hangende aanvraag tot verblijfsmachtiging, te beoordelen in het licht van de nieuwe instructie. Verzoeker kan zich beroepen op punt 2.8.B van de instructie, m.n. het bestaan van een duurzame lokale verankering in België.*

- Verzoeker verblijft ononderbroken in België sinds 13 september 2006, datum waarop hij een asielaanvraag heeft ingediend; daarnaast blijkt dat verzoeker tijdens zijn verblijf een officiële tewerkstelling heeft gehad;

- Er is sprake van sociale banden met België (cf. integratie);

- Verzoeker spreekt vloeiend Nederlands (waarvoor trouwens opleidingen werden gevolgd);

- Verzoeker heeft een grote werkbereidheid; enerzijds zijn er de werkervaringen uit het verleden, doch daarnaast legt hij een verklaring voor van een werkgever die bereid is om hem in dienst te nemen.

Hieruit blijkt zijn bereidheid tot tewerkstelling, alsmede zijn uitzicht op werk;

Aangezien betrokkene geen actueel gevaar vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid dient zijn aanvraag in het licht van de nieuwe instructies positief gewaardeerd te worden

Ter ondersteuning vindt u in bijlage een verklaring van tewerkstelling bij bvba (...).” kan afgeleid worden dat de verzoekende partij vraagt haar aanvraag enkel in het licht van de criteria 2.8.B te bekijken. Hieruit volgt dat de verzoekende partij haar grief dat de verwerende partij de aanvraag te beperkend heeft beoordeeld, enkel in het licht van het criterium 2.8.B van de instructies geen belang toont omdat zij dit zelf heeft gevraagd in haar brief van 29 juli 1999. Overigens, ten overvloede, blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing dat de aanvraag niet alleen in het licht van de punt 2.8.B van de instructies onderzocht werd. Dit blijkt onder meer uit het feit dat de verwerende partij in de bestreden beslissing stelt *“Bovendien is na grondig onderzoek van zijn dossier gebleken dat betrokkene zich schuldig heeft gemaakt aan misdrijven tegen de menselijkheid zoals bepaald in artikel 7 van het Statuut van Rome inzake het Internationaal Strafgerechtshof van 17 juli 1998. Op 29.11.2007 kwam het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen tot volgende conclusie inzake de asielaanvraag die betrokkene indiende op 13.09.2006: “... dat u zich door uw concrete activiteiten medeschuldig heeft gemaakt aan ernstige schendingen van de mensenrechten van honderden Iraakse burgers. Door uw rechtstreekse deelname aan ondermeer nachtelijke arrestaties van burgers die er, vaak onterecht, van werden verdacht de veiligheid van de Iraakse staat in het gevaar te brengen, faciliteerde u en leverde u een substantiële bijdrage tot de mishandeling van een aanzienlijk aantal burgers.” Om bovenvermelde redenen dient u te worden uitgesloten van bescherming onder de Vluchtelingenconventie in de zin van art. 1, par. F (a) van de Conventie van Genève en komt u evenmin in aanmerking voor het statuut van subsidiaire bescherming.” Aangezien betrokkene zich schuldig maakte aan misdrijven tegen de menselijkheid, kan hem onder geen enkel beding een gunstige regeling worden toegestaan.” Deze motieven tonen aan dat de verwerende partij de aanvraag ook los van het criterium 2.8.B van de instructies onderzocht heeft in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.*

Criterium 2.8.B van de instructies van 19 juli 2009 luidt als volgt:

*“2.8. Voor aanvragen ingediend 3 maanden te rekenen vanaf datum van 15 september 2009 zal ook de vreemdeling met een duurzame lokale verankering in België in aanmerking komen.*

*Deze situatie betreft de vreemdeling, die het centrum van zijn affectieve, sociale en economische belangen in België heeft gevestigd.*

*Het bestaan van een duurzame lokale verankering in België is een feitenkwestie die onderzocht wordt binnen de soevereine beoordelingsbevoegdheid van de minister of zijn gemachtigde.*

*Volgende vreemdelingen komen in aanmerking:*

*(...)*

*B. Of de vreemdeling die, voorafgaand aan zijn aanvraag, sinds 31 maart 2007 een ononderbroken verblijf in België heeft en die een kopie van een arbeidscontract bij een bepaalde werkgever voorlegt, hetzij van bepaalde duur van minstens één jaar hetzij van onbepaalde duur, dat minimaal voorziet in een inkomen equivalent aan het minimumloon.*

*Hiertoe :*



*Moet het dossier binnen drie maanden na de aanvraag aangevuld worden met een positief advies, afgeleverd door de Gewesten betreffende de aangevraagde arbeidskaart B.*

*Of*

*Moet het dossier aangevuld worden met een arbeidskaart B afgeleverd door de Gewesten, en dit op basis van een Attest van Immatriculatie van drie maanden afgeleverd met dit doel.*

*Bij zijn onderzoek naar de duurzame lokale verankering in België zal de minister of zijn gemachtigde zich niet laten leiden door één factor, maar hij zal kijken naar het geheel van de feitelijke elementen samen. (...)*

Voorts stelt het vademecum (pagina 6) aangaande de verduidelijkingen over de uitvoering van de voormelde instructie:

*“3) U kunt bij de regularisatieaanvraag of bij de actualisering van de hangende aanvraag een kopie van het behoorlijk ingevulde model-arbeidscontract voegen (kan worden gedownload op de sites van de Gewesten ):*

- Het contract moet van bepaalde duur van minstens één jaar zijn of van onbepaalde duur.*
- Het loon mag niet lager zijn dan het wettelijke minimumloon zoals voorzien in de intersectorale collectieve arbeidsovereenkomst nr. 43 van 2 mei 1988, algemeen bindend verklaard bij koninklijk besluit van 29 juli 1988. Een bezoldiging gelijk aan het wettelijke minimumloon kan verkregen worden door verscheidene arbeidscontracten.”*

De Raad wijst erop dat in de bestreden beslissing terecht gesteld wordt dat de wervingsbelofte niet overeenstemt met de door de verwerende partij gevraagde vorm van arbeidsovereenkomsten. De informatie vervat in de wervingsbelofte beantwoordt niet aan het minimum van gegevens die uit het arbeidscontract moeten blijken, onder andere *“het loon mag niet lager zijn dan het wettelijke minimumloon”* en *“hetzij van bepaalde duur van minstens één jaar hetzij van onbepaalde duur.”*

Voorts stelt de verzoekende partij dat de verwerende partij niet motiveert waarom de integratie-inspanningen van de verzoekende partij niet weerhouden kunnen worden als grond voor regularisatie. De verzoekende partij stelt dat in de bestreden beslissing de integratie afgewezen wordt daar dit niet voorzien wordt in de instructies van 19 juli 2009. De Raad stelt vast dat dit op een verkeerde lezing van de bestreden beslissing berust. Enerzijds wordt in de bestreden beslissing gesteld dat deze elementen van integratie op zich niet voldoende zijn om tot verblijf in België gemachtigd te worden. Anderzijds wordt in de bestreden beslissing gesteld dat deze elementen van integratie in het kader van punt 2.8.B van de instructies geen afbreuk doen aan de voorwaarde van het in het bezit zijn van een arbeidsovereenkomst. De Raad wijst erop dat de verzoekende partij in haar actualisatie van 29 juli 2009 uitdrukkelijk stelt:

*“In navolging van de nieuwe instructies m.b.t. de toepassing van het oude artikel 9,3 en het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, komt het verantwoord voor om uw diensten te verzoeken om de hangende aanvraag tot verblijfsmachtiging, te beoordelen in het licht van de nieuwe instructie. Verzoeker kan zich beroepen op punt 2.8.B van de instructie, m.n, het bestaan van een duurzame lokale verankering in België.*

- Verzoeker verblijft ononderbroken in België sinds 13 september 2006, datum waarop hij een asielaanvraag heeft ingediend; daarnaast blijkt dat verzoeker tijdens zijn verblijf een officiële tewerkstelling heeft gehad;*

- Er is sprake van sociale banden met België (cf. integratie);*

- Verzoeker spreekt vloeiend Nederlands (waarvoor trouwens opleidingen werden gevolgd);*

- Verzoeker heeft een grote werkbereidheid; enerzijds zijn er de werkervaringen uit het verleden, doch daarnaast legt hij een verklaring voor van een werkgever die bereid is om hem in dienst te nemen.*

*Hieruit blijkt zijn bereidheid tot tewerkstelling, alsmede zijn uitzicht op werk;*

*Aangezien betrokkene geen actueel gevaar vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid dient zijn aanvraag in het licht van de nieuwe instructies positief gewaardeerd te worden*

*Ter ondersteuning vindt u in bijlage een verklaring van tewerkstelling bij bvba (...).”*

Met haar elementen met betrekking tot sociale banden met België, haar cursussen Nederlands, haar werkbereidheid en het feit dat ze geen gevaar vormt voor de openbare orde en nationale veiligheid wil de verzoekende partij aantonen dat ze een duurzame lokale verankering heeft met België. Dit wordt door de verwerende partij aanvaard. Voor het nemen van de bestreden beslissing heeft de verwerende partij uitdrukkelijk meegedeeld dat een duurzame lokale verankering op zich voldoende is voor *“de*

*vreemdeling die voorafgaand aan zijn aanvraag een langdurig ononderbroken verblijf in België heeft dat minimum 5 jaar bedraagt; En die voor 18 maart 2008 [de datum van het regeerakkoord] gedurende een periode een wettig verblijf in België heeft gehad (waarbij elk verblijf in aanmerking komt dat gedekt wordt door een wettelijk afgegeven verblijfsdocument, behalve een toeristenvisum) of, die voor die datum, geloofwaardige pogingen heeft ondernomen om in België een wettig verblijf te bekomen.”* In casu kan de verzoekende partij niet stellen dat zij een langdurig ononderbroken verblijf van minimum vijf jaar in België heeft. De duurzame lokale verankering wordt ook voor een tweede groep vreemdelingen in aanmerking genomen, met name *“de vreemdeling die, voorafgaand aan zijn aanvraag, sinds 31 maart 2007 een ononderbroken verblijf in België heeft en die een kopie van een arbeidscontract bij een bepaalde werkgever voorlegt, hetzij van bepaalde duur van minstens één jaar hetzij van onbepaalde duur, dat minimaal voorziet in een inkomen equivalent aan het minimumloon.”* De verwerende partij heeft voor het nemen van de bestreden beslissing aangegeven dat de duurzame lokale verankering voor deze tweede groep van personen – met name personen die zich nog niet langdurig in België bevinden – op zich onvoldoende is om gemachtigd te worden tot verblijf. De verwerende partij heeft hier een bijkomende voorwaarde aan toegevoegd, met name het in het bezit zijn van een arbeidscontract hetzij van bepaalde duur van minstens één jaar hetzij van onbepaalde duur, dat minimaal voorziet in een inkomen equivalent aan het minimumloon. Uit wat voorafgaat blijkt dat de verzoekende partij hieraan niet voldoet. Wat de beoordeling van de algemene aanvraag in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet betreft wijst de Raad erop dat de verwerende partij onderzoek gedaan heeft naar het verleden van de verzoekende partij en vastgesteld heeft dat zij op grond van artikel 1.F van de Conventie van Genève uitgesloten is van de toekenning van het vluchtelingenstatuut en de subsidiaire beschermingsstatus. Met deze beschouwingen antwoordt de verwerende partij op de elementen aangehaald in de oorspronkelijke aanvraag en geeft ze te kennen waarom de verzoekende partij niet op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet (los van de instructies van 19 juli 2009) tot verblijf gemachtigd kan worden.

De verzoekende partij maakt derhalve met haar grief niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt krachtens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt door de verzoekende partij niet aannemelijk gemaakt.

Betreffende de schending van redelijkheidsbeginsel wijst de Raad de verzoekende partij erop dat de keuze die een bestuur maakt slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82 301). Gelet op de bovenvermelde bespreking van de verschillende onderdelen van het middel, dient te worden besloten dat de verzoekende partij geenszins aantoonde dat de bestreden beslissing een schending uitmaken van het redelijkheidsbeginsel.

Het eerste onderdeel van het middel is ongegrond.

2.2.1. In een tweede onderdeel van het middel stelt de verzoekende partij dat

*“De instructie van 19.07.2009 waar verwerende partij naar verwijst, en waarvan zij de toepasselijkheid bij de beoordeling van huidig verblijfsaanvraag ook expliciet aanvaardt, bepaalt:*

*“Deze instructie is niet van toepassing op personen die een actueel gevaar vormen voor de openbare orde of nationale veiligheid, of op personen die de Belgische autoriteiten manifest probeerden te misleiden of fraude hebben gepleegd”.*

*(eigen onderlijning)*

*De loutere vaststelling dat de asielinstanties toepassing hebben gemaakt van de uitsluitingsgrond omdat verzoeker behoorde tot de veiligheidsdiensten van het regime van Saddam Hoessein, diensten die op grond van informatie zich schuldig zouden hebben gemaakt aan misdaden tegen de menselijkheid, volstaat niet om de aanvraag tot verblijfsmachtiging te weigeren.*

*De uitsluitingsclausule zoals voorzien in artikel 55/2 Vw. is niet identiek met de weigeringsgrond vermeld in de instructie van 19 juli 2009. De uitsluitingsgrond van artikel 55/2 Vw. vereist geen onderzoek naar het actueel gevaar dat men vormt voor een bepaalde maatschappij, terwijl dit uitgerekend het doorslag-*

gevend criterium is van de instructie van 19.07.2009 (RvS nr. 142.426 van 22 maart 2005, T. Vreemd. 2006, 156):

"dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de eerste verzoekende partij poogt zijn strafrechtelijk verleden achter zich te laten en de nodige inspanningen wil leveren om zich, samen met zijn familie, te integreren in de Belgische samenleving".

Daarom ook besloot de Raad van State (RvS nr. 142.426 van 22 maart 2005, T. Vreemd. 2006, 156):

"Overwegende dat uit de eerste bestreden beslissing niet op afdoende wijze blijkt waarom de minister van Binnenlandse Zaken van oordeel is dat de eerste verzoekende partij een actueel gevaar vormt voor de openbare orde en de nationale veiligheid: dal, gelet op het voorgaande, de enkele verwijzing naar de strafrechtelijke veroordeling van 27 juni 1991 door de Correctionele Rechtbank van Brugge niet de eerste bestreden beslissing kan motiveren".

Dit standpunt geldt ook in voorleggende zaak. De beslissing haalt wel aan dat de asielinstanties hebben geoordeeld dat hij zich in zijn land van herkomst schuldig heeft gemaakt aan misdaden tegen de menselijkheid (althans de veiligheidsdiensten waartoe hij behoorde), maar motiveert eigenlijk nergens waarom de correctionele veroordeling wijst op een actueel gevaar.

In haar arrest van 30 januari 2008 verwijst Uw Raad in dit verband naar de rechtspraak van het Europees hof voor de Rechten van de Mens (RvV nr. 6743, 30 januari 2008, zaak 14.735/111):

"Elle a également rappelé qu 'existence d'une condamnation ne peut être ainsi retenue que dans la mesure où les circonstances qui ont donné lieu à cette condamnation font apparaître l'existence d'un comportement personnel constituant une menace actuelle pour l'ordre public (arrêts Bouchereau précité, point 28 et Calfa, C-348/96, du 19 janvier 1999, (...), point 24) ».

(...) Le Conseil estime par conséquent qu 'en refusant l 'établissement en qualité de conjoint de Beige au requérant sur la base de ces seuls motifs ainsi exposés, sans indiquer si son comportement personnel constituait une menace réelle, actuelle et suffisamment grave effectuant un intérêt fondamental de la société à la date de la prise de la décision attaquée, la partie défenderesse n'a pas valablement et suffisamment motivé sa décision en fait et en droit, au regard de l'article 43 de la loi du 15 décembre 1980 (... ). "

Vrije vertaling :

[Het Hof] heeft tevens eraan herinnert dat « het bestaan van een veroordeling slechts kan weerhouden worden in de mate dat de feiten die aanleiding hebben gegeven tot deze feiten wijzen op een persoonlijk gedrag dat een actueel gevaar uitmaakt voor de openbare orde (arresten Bouchereau, punt 28 et Calfa, C-348/96, van 19 januari 1999, (...), punt 24) ».

De Raad is van oordeel dat een weigering tot vestiging van verzoeker als partner van een Belg om de enkele reden zoals hierboven aangehaald, zonder aan te tonen dat het persoonlijk gedrag van verzoeker een reëel, actueel en voldoende ernstig gevaar uitmaakt van een fundamenteel belang van de maatschappij op datum van het nemen van de bestreden beslissing. Verwerende partij heeft echter niet op afdoende en voldoende wijze zijn beslissing in rechte en in feite gemotiveerd in het licht van artikel 43 wet van 15 december 1980.

Deze rechtspraak werd bevestigd (RvV nr. 6936, 6 februari 2008, zaak 13.877111; zie ook RvV nr. 47 775 van 3 september 2010).

Dit geldt des te meer omdat in de aanvraag van 8 november 2008 door verzoeker deze problematiek werd besproken, en geargumenteed werd waarom de toepassing van artikel 55/2 Vw. in zijn asielaanvraag in casu niet kon leiden tot een weigeringsbeslissing.

Ook in het faxbericht vna 29 juli 2009 tot aanvulling, wordt toepassing gevraagd van de instructie van 19 jul 2009, en in fine nogmaals benadrukt dat verzoeker geen actueel gevaar uitmaakt voor de maatschappij.

Ook hierop werd door de bestreden beslissing niet ingegaan.

Huidig middel is dan ook ernstig en gegrond."

## 2.2.2. De verwerende partij repliceert als volgt op de grieven van de verzoekende partij:

"In een tweede onderdeel is verzoeker gegriefd doordat de bestreden beslissing niet afdoende zou uiteenzetten dat verzoeker een actueel gevaar vormt voor de openbare orde.

De verwerende partij wijst er vooreerst op dat in de bestreden beslissing niét wordt vermeld dat verzoeker niet in aanmerking zou komen voor de criteria van de instructie om redenen van openbare orde, zoals in de instructie wordt vermeld, en waar verzoeker naar verwijst.

Dienomtrent wordt immers het volgende gemotiveerd in de bestreden beslissing:

"Wat betreft het aangehaalde argument dat inzake betrokkene geen veroordelingen in België geregistreerd zijn en dat hij geen actueel gevaar vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid, dient te worden opgemerkt dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving."

*Verzoekers beschouwingen, als zou in de bestreden beslissing moeten worden gemotiveerd waarom verzoeker naar mening van de gemachtigde een actueel gevaar vormt voor de openbare orde, doen dan ook niet terzake, nu de bestreden beslissing niet vermeldt dat verzoeker wordt geacht een actueel gevaar te vormen voor de openbare orde.*

*Overigens, en voor zoveel als nodig, wijst de verwerende partij erop dat in de meest recente omschrijving van de instructie (het vademecum van 21 september 2009) de vermelding 'actueel' werd weggelaten.*

*Verzoeker haalt voornoemd motief echter door elkaar met het motief aangaande de misdaden tegen de menselijkheid, die hij in het verleden heeft gepleegd.*

*Dit motief luidt als volgt:*

*"Bovendien is na grondig onderzoek van zijn dossier gebleken dat betrokkene zich schuldig heeft gemaakt aan misdrijven tegen de menselijkheid zoals bepaald in artikel 7 van het Statuut van Rome inzake het Internationaal Strafgerechtshof van 17 juli 1998. Op 29.11.2007 kwam het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen tot volgende conclusie inzake de asielaanvraag die betrokkene indiende op 13.09.2006: "...dat u zich door uw concrete activiteiten medeschuldig heeft gemaakt aan ernstige schendingen van de mensenrechten van honderden Iraakse burgers. Door uw rechtstreekse deelname aan ondermeer nachtelijke arrestaties van burgers die er, vaak onterecht, van werden verdacht de veiligheid van de Iraakse staat in het gevaar te brengen, faciliteerde u en leverde u een substantiële bijdrage tot de mishandeling van een aanzienlijk aantal burgers." "... Om bovenvermelde redenen dient u te worden uitgesloten van bescherming onder de Vluchtelingenconventie in de zin van art. 1, par. F (a) van de Conventie van Genève en komt u evenmin in aanmerking voor het statuut van subsidiaire bescherming." Aangezien betrokkene zich schuldig maakte aan misdrijven tegen de menselijkheid, kan hem onder geen enkel beding een gunstige regeling worden toegestaan."*

*Hierbij wordt niet geoordeeld dat verzoeker omwille van deze feiten een actueel gevaar vormt voor de openbare orde. Wél wordt er, naast de motieven om verzoekers aanvraag ongegrond te verklaren (die overigens ook op zich kunnen volstaan om de bestreden beslissing ten genoegen van recht te ondersteunen), op gewezen dat aan verzoeker geen gunstige regeling kan worden toegestaan omwille van dit zeer ernstige gegeven.*

*Uiteraard vermag de Minister of zijn gemachtigde te oordelen dat t.a.v. een vreemdeling die misdaden tegen de menselijkheid heeft gepleegd, geen enkele gunstige regeling kan worden toegestaan. Ook dit behoort tot de ruime appreciatiebevoegdheid die de Minister of zijn gemachtigde desbetreffend heeft.*

*Dit motief bevat geen enkele verwijzing naar de uitsluiting van verzoeker uit de instructies van 19 juli 2009 omwille van openbare orde.*

*Verzoekers kritiek mist dan ook elke feitelijke grondslag.*

*Zoals hoger reeds uiteengezet, werd de bestreden beslissing ten genoegen van recht met motieven omkleed en is zij tot stand gekomen met inachtnaam van de toepasselijke rechtsregels.*

*Verzoekers beschouwingen kunnen hieraan geen afbreuk doen.*

*Ook het tweede onderdeel van verzoekers middel kan niet worden aangenomen."*

2.2.3. De Raad stelt vooreerst vast dat – zoals de verwerende partij terecht opmerkt – de bestreden beslissing niet stelt dat de verzoekende partij niet in aanmerking zou komen om geregulariseerd te worden om redenen van openbare orde, zoals in de instructies van 19 juli 2009 uitdrukkelijk vermeld wordt en waarnaar de verzoekende partij verwijst. Dienomtrent wordt in de bestreden beslissing het volgende gemotiveerd: *"Wat betreft het aangehaalde argument dat inzake betrokkene geen veroordelingen in België geregistreerd zijn en dat hij geen actueel gevaar vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid, dient te worden opgemerkt dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving."*

Bijgevolg zijn de beschouwingen van de verzoekende partij waarbij ze stelt dat de bestreden beslissing zou moeten motiveren waarom verzoeker naar de mening van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een actueel gevaar vormt voor de openbare orde niet dienend, nu de bestreden beslissing niet werd genomen omdat de verzoekende partij een actueel gevaar vormt voor de openbare orde. De grief berust op een verkeerde lezing van de bestreden beslissing.

In de bestreden beslissing wordt wel gesteld dat de aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond wordt verklaard onder meer omdat de verzoekende partij zich schuldig gemaakt heeft aan misdrijven tegen de menselijkheid en dat daarom geen gunstige regeling kan worden toegestaan. In de bestreden beslissing wordt uitdrukkelijk gesteld: *"Bovendien is na grondig onderzoek van zijn dossier gebleken dat betrokkene zich schuldig heeft gemaakt aan misdrijven tegen de menselijkheid zoals bepaald in artikel 7 van het Statuut van Rome inzake het Internationaal Strafgerechtshof van 17 juli 1998. Op 29.11.2007*

*kwam het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen tot volgende conclusie inzake de asielaanvraag die betrokkene indiende op 13.09.2006: "... dat u zich door uw concrete activiteiten medeschuldig heeft gemaakt aan ernstige schendingen van de mensenrechten van honderden Iraakse burgers. Door uw rechtstreekse deelname aan ondermeer nachtelijke arrestaties van burgers die er, vaak onterecht, van werden verdacht de veiligheid van de Iraakse staat in het gevaar te brengen, faciliteerde u en leverde u een substantiële bijdrage tot de mishandeling van een aanzienlijk aantal burgers." Om bovenvermelde redenen dient u te worden uitgesloten van bescherming onder de Vluchtelingenconventie in de zin van art. 1, par. F (a) van de Conventie van Genève en komt u evenmin in aanmerking voor het statuut van subsidiaire bescherming." Aangezien betrokkene zich schuldig maakte aan misdrijven tegen de menselijkheid, kan hem onder geen enkel beding een gunstige regeling worden toegestaan."* Met deze beschouwingen antwoordt de verwerende partij op de elementen aangehaald in de oorspronkelijke aanvraag en geeft ze te kennen waarom de verzoekende partij niet op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet (los van de instructies van 19 juli 2009) tot verblijf gemachtigd kan worden. Bij arrest van 8 mei 2008 met nummer 11 020 wordt de verzoekende partij door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen uitgesloten van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Het is niet kennelijk onredelijk dat de verwerende partij de verzoekende partij die in een recent verleden van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus uitgesloten werd omdat zij zich door concrete activiteiten medeschuldig gemaakt heeft aan ernstige schendingen van mensenrechten van honderden Iraakse burgers (door een rechtstreekse deelname aan onder meer nachtelijke arrestaties van burgers die er, vaak onterecht, van werden verdacht de veiligheid van de Iraakse staat in gevaar te brengen) weigert te machtigen tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Voorts merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op dat de verzoekende partij niet aantoonde dat de feitelijke omstandigheden die aanleiding gaven tot de arresten van de Raad waarnaar zij verwijst in haar verzoekschrift identiek zijn aan haar eigen situatie. De arresten nr. 6743 van 30 januari 2008 en nr. 6936 van 6 februari 2008 hebben betrekking op gezinshereniging met een Belg. In casu vraagt de verzoekende partij om een gunst op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Evenmin kan de verzoekende partij verwijzen naar het arrest nr. 47 775 van 3 september 2010, daar dit betrekking heeft op een vreemdeling wiens verblijf geweigerd wordt in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet daar hij een actueel gevaar vormt voor de openbare orde. Hetzelfde geldt voor het arrest van de Raad van State van 22 maart 2005 met nr. 142 426.

Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93 104). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179 021). De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat dit in casu het geval geweest is.

Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315- 349). Uit de bespreking van de voorafgaande onderdelen blijkt geenszins dat de gemachtigde staatssecretaris niet overeenkomstig de geldende bepalingen heeft gehandeld. Het rechtszekerheidsbeginsel is bijgevolg niet geschonden.

Het middel is ongegrond.

#### 4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

**OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

**Enig artikel**

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien december tweeduizend en tien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN